

Sexual Communication between Adolescents and Their Closed Friends: Differences between Boys and Girls*

Atittaya Pornchaikate Au Yeong, PhD¹ Aphichat Chamratrithirong, PhD² Prapa Yuttatri, DNS¹

Abstract

Purposes: To examine sex-related issues that were communicated between adolescents and their closed friends and to compare the differences of the contents communicated between boys and girls.

Design: Descriptive research design.

Methods: The sample was 698 high school students (72.5% female) ages between 14-18 years old. Questionnaires were used for data collection. Content analysis was used for open ended questions about sexuality contents. Then, frequencies and percentages of the responses of males and females were computed and then compared.

Main Findings: Majority of adolescents talked about sex-related issues with their closed friends everyday (45.3%) or at least once a week (25.8%). Regarding contents about sexuality issues, content analysis revealed three main issues that were significantly differences between female and male communications: 1) reproductive and sexual development, 2) pregnancy, pregnancy protection, and abortion and 3) autoerotic experience. The other three issues were not found to be differences between male and female communications but were of interest by both adolescent boys and girls. These issues are 1) sexual behavior in the relationship context, 2) romantic relationship and dating, and 3) sexually transmitted infections HIV/AIDS and prevention.

Conclusion and recommendations: Adolescents comfortably and openly talk to their friends about sexuality issues and the conversation differs by genders. Thus, communicating about sexuality issues with adolescents under accepting atmosphere and tailored to knowledge, attitudes, and interests of each gender is recommended.

Keywords: sexuality issues, sexual communication, adolescents

J Nurs Sci. 2015;33(2):8-18

Corresponding Author: Atittaya Pornchaikate Au Yeong, Faculty of Nursing, Mahidol University, Bangkok 10700, Thailand; e-mail: atittaya.auy@mahidol.ac.th

* This project is supported by a grant from the Thailand Research Fund and the Commission on Higher Education (MRG5180245) and partially supported for presentation from Faculty of Nursing Foundation, Mahidol University

¹ Faculty of Nursing, Mahidol University, Bangkok, Thailand

² Institute for Population and Social Research, Nakhon Pathom, Thailand

การสื่อสารเรื่องเพศระหว่างวัยรุ่นกับเพื่อนสนิท: ความแตกต่างระหว่างหญิงและชาย

อภิตยา พรชัยเกตุ โอว ยอว, PhD¹ อภิชาติ จำรัสฤทธิรงค์, PhD² ประภา ยุทธิไธโร, พย.ด.¹

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศที่มีการสื่อสารกันระหว่างวัยรุ่นกับเพื่อนสนิท และเปรียบเทียบความแตกต่างของเนื้อหาที่มีการสื่อสารกันระหว่างวัยรุ่นหญิงและวัยรุ่นชาย

รูปแบบการวิจัย: เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา

วิธีดำเนินการวิจัย: กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย อายุ 14–18 ปี จำนวน 698 คน (เป็นหญิงร้อยละ 72.5) เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลในส่วนของเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศจากข้อคำถามปลายเปิด โดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหา จากนั้นคำนวณจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างหญิงและชายที่พูดคุยประเด็นนั้น ๆ แล้วจึงทำการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม

ผลการวิจัย: วัยรุ่นส่วนใหญ่พูดคุยเรื่องเพศกับเพื่อนทุกวัน (ร้อยละ 45.3) หรืออย่างน้อยสัปดาห์ละครั้ง (ร้อยละ 25.8) ในส่วนของเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศที่มีการสื่อสารกันระหว่างวัยรุ่นกับเพื่อน ภายหลังจากการวิเคราะห์เนื้อหาพบ 3 ประเด็นหลักที่วัยรุ่นพูดคุยและมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในจำนวนของวัยรุ่นหญิงและชาย ได้แก่ 1) พัฒนาการทางเพศและระบบสืบพันธุ์เมื่อเข้าสู่วัยหนุ่มสาว 2) การตั้งครรภ์ การป้องกันการตั้งครรภ์ และการทำแท้ง และ 3) ประสบการณ์การกระตุ้นให้เกิดความพึงพอใจทางเพศด้วยตนเอง ส่วนอีก 3 ประเด็นหลัก ไม่พบความแตกต่างระหว่างหญิงและชาย แต่พบว่าวัยรุ่นมีความสนใจพูดคุยกันมากได้แก่ 1) พฤติกรรมทางเพศในบริบทของสัมพันธ์ภาพเชิงหญิงชาย 2) สัมพันธภาพฉันคู่รักและการออกเดท และ 3) โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เอชไอวี/เอดส์ และการป้องกัน

สรุปและข้อเสนอแนะ: วัยรุ่นมีการพูดคุยเรื่องเพศกับเพื่อนและพูดคุยได้อย่างเปิดเผยตรงไปตรงมา โดยการสื่อสารนั้นมีความแตกต่างระหว่างหญิงและชาย ดังนั้นการสื่อสารเรื่องเพศกับวัยรุ่นจึงควรอยู่ภายใต้บรรยากาศของการยอมรับ ร่วมกับการนำเสนอเนื้อหาเรื่องเพศที่สอดคล้องกับความรู้ ทศนคติ และความสนใจตามเพศของวัยรุ่น

คำสำคัญ: เนื้อหาเรื่องเพศ การสื่อสารเรื่องเพศ วัยรุ่น

J Nurs Sci. 2015;33(2):8-18

Corresponding Author: อาจารย์อภิตยา พรชัยเกตุ โอว ยอว, คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล บางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700, e-mail: atittaya.auy@mahidol.ac.th

* ได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย และสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (MRG5180245) และได้รับการสนับสนุนทุนส่วนหนึ่งในการนำเสนอผลงานวิจัยจากมูลนิธิคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

¹ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

² สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล

ความสำคัญของปัญหา

พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นเป็นปัญหาที่ทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้น จากอุบัติการณ์ของการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นที่เร็วขึ้น รวมถึงการตั้งครรภ์ และการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นที่มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น โดยพบว่าอายุเฉลี่ยของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกในวัยรุ่นลดลงจาก 18-19 ปี ในปี พ.ศ. 2539 เป็น 15-16 ปี ในปี พ.ศ. 2552 และเป็น 14-15 ปี ในปี พ.ศ. 2556^{1,2} และเมื่อพิจารณาอัตราการตั้งครรภ์และการคลอดของวัยรุ่นพบว่าในระหว่างปี พ.ศ. 2551-2555 อัตราการคลอดของวัยรุ่นมีแนวโน้มสูงขึ้นจาก 39.8 คน เป็น 46.3 คน ต่อวัยรุ่นหญิง 1,000 คน³ นอกจากนี้ยังพบว่าอัตราการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในเยาวชนกลุ่มอายุ 15-24 ปี มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ในขณะที่กลุ่มอื่น ๆ มีแนวโน้มลดลง โดยในปี พ.ศ. 2549 พบว่ามีอัตราป่วย 52.2 ต่อประชากรแสนคน และเพิ่มขึ้นเป็น 90.1 ต่อประชากรแสนคน ในปี พ.ศ. 2554⁴ ที่น่ากังวลคือ กลุ่มที่มีแนวโน้มของการป่วยเพิ่มขึ้นคือ กลุ่มนักเรียน นักศึกษา ยิ่งกว่านั้นยังพบว่า ร้อยละ 8.4 ของผู้ป่วยโรคเอดส์ทั้งหมด ในปี พ.ศ. 2557 เป็นเยาวชนที่มีอายุระหว่าง 15-24 ปี⁵

จะเห็นว่าสถานการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นนั้น เป็นปัญหาที่ต้องได้รับความสนใจอย่างจริงจัง การสื่อสารเกี่ยวกับเรื่องเพศ เป็นปัจจัยสำคัญที่พบว่ามีความสัมพันธ์กับสุขภาพทางเพศที่ดีของวัยรุ่น⁶ การสื่อสารเกี่ยวกับเรื่องเพศครอบคลุมเรื่องต่าง ๆ ทางเพศที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นพัฒนาการทางเพศ พฤติกรรมการแสดงออกทางเพศ พฤติกรรมเพื่อสุขภาพทางเพศ สัมพันธภาพ ค่านิยม ทศนคติของบุคคล ตลอดจนบริบทของสังคมวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อเรื่องต่าง ๆ ทางเพศ การศึกษาพบว่าการสื่อสารเกี่ยวกับเรื่องเพศระหว่างวัยรุ่นกับเพื่อน มีความสัมพันธ์กับการสื่อสารเกี่ยวกับเรื่องเพศระหว่างวัยรุ่นกับคู่อัก⁷ โดยพบว่าวัยรุ่นที่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับเพื่อนได้อย่างเปิดเผยตรงไปตรงมา สามารถที่จะพูดคุยสื่อสารเรื่องเพศกับคู่อักได้มากกว่าวัยรุ่นที่ไม่ค่อยพูดคุยกับเพื่อน ซึ่งการที่วัยรุ่นสามารถพูดคุยสื่อสารเรื่องเพศกับคู่อักได้อย่างตรงไปตรงมา เป็นปัจจัยสำคัญในการช่วยชลดการมีเพศสัมพันธ์ และส่งเสริมการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัยในวัยรุ่นได้⁸ อย่างไรก็ตามการสื่อสารเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการเรียนรู้และพัฒนาอย่างต่อเนื่อง⁹ การสื่อสารเกี่ยวกับเรื่องเพศก็เช่นกัน วัยรุ่นต้องมีการเรียนรู้การสื่อสารเกี่ยวกับเรื่องเพศ และพัฒนาอย่างต่อเนื่อง จึงจะสามารถมีทักษะในการสื่อสารกับคู่ของตนได้ โดยแหล่งการเรียนรู้ที่สำคัญของวัยรุ่นก็คือ ครอบครัวและเพื่อน¹⁰ การศึกษาพบว่าวัยรุ่นมักใช้เวลาส่วนใหญ่ในการอยู่และพูดคุยในกลุ่มเพื่อนในหลากหลายเรื่อง รวมถึงเรื่องเพศด้วย โดยวัยรุ่นสามารถสื่อสาร

เกี่ยวกับเรื่องเพศกับเพื่อนได้อย่างเปิดเผยตรงไปตรงมา และมีความสะดวกใจมากกว่าการพูดคุยกับบิดามารดา^{9,10} นอกจากนี้ยังพบว่าวัยรุ่นเลือกที่จะพูดคุยเรื่องเพศที่ค่อนข้างเป็นส่วนตัวกับเพื่อนมากกว่ากับคนอื่น ๆ เช่น เรื่องการมีคู่อัก การมีความสุขทางเพศ การใช้ถุงยางอนามัย การใช้ยาคุมกำเนิด และการตั้งครรภ์⁹

นอกจากนั้น การศึกษายังพบความแตกต่างระหว่างวัยรุ่นหญิงและชายในการสื่อสารเกี่ยวกับเรื่องเพศ โดยพบว่าวัยรุ่นหญิงพูดคุยสื่อสารเกี่ยวกับเรื่องเพศกับเพื่อนบ่อยครั้งกว่าวัยรุ่นชาย และมีเนื้อหาในการสนทนาที่กว้างขวางและหลากหลายกว่าในวัยรุ่นชาย^{9,10} วัยรุ่นหญิงมีการพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องการมีคู่อัก การใช้ยาคุมกำเนิด การตั้งครรภ์ รวมถึงการไม่มีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานบ่อยครั้งกว่าวัยรุ่นชาย ในส่วนของวัยรุ่นชายพบว่า มีการพูดคุยเกี่ยวกับพฤติกรรมและอารมณ์ความรู้สึกทางเพศบ่อยครั้งกว่าในวัยรุ่นหญิง⁹ และจากการศึกษาเชิงคุณภาพพบว่าวัยรุ่นหญิงมักพูดคุยเรื่องเพศกันในสถานที่ที่ค่อนข้างเป็นส่วนตัว โดยเรื่องที่พูดคุยส่วนใหญ่เกี่ยวกับเรื่องสัมพันธ์ทางจิตคู่อัก การไม่มีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน และการหลีกเลี่ยงการเกิดการตั้งครรภ์และการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ในส่วนของวัยรุ่นชายพบว่า มีการพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องเพศกับเพื่อนได้อย่างเปิดเผยในที่สาธารณะมักพูดคุยเกี่ยวกับพฤติกรรมหรือประสบการณ์ทางเพศที่ตนมีเพื่ออวดอ้างความเป็นผู้ชาย¹¹ จะเห็นว่าวัยรุ่นหญิงและชายมีความแตกต่างกันในการพูดคุยสื่อสารเกี่ยวกับเรื่องเพศกับเพื่อน

อย่างไรก็ตามสำหรับประเทศไทย ยังไม่พบว่ามีการศึกษาเกี่ยวกับการสื่อสารเรื่องเพศระหว่างวัยรุ่นกับเพื่อนว่ามีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องใดบ้าง และเนื้อหาที่พูดคุยกันในกลุ่มเพื่อนวัยรุ่นหญิงชายนั้นมีความเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร การศึกษาที่พบบ้างเกี่ยวกับการสื่อสารเรื่องเพศในประเทศไทยก็มักเป็นการสื่อสารระหว่างบิดามารดากับวัยรุ่น¹²⁻¹³ ซึ่งมีข้อจำกัดว่าวัยรุ่นอาจไม่กล้าพูดคุยกับบิดามารดามากนัก และอาจส่งผลให้เรื่องที่พูดคุยไม่ได้สะท้อนความสนใจหรือความต้องการที่แท้จริงของวัยรุ่น นอกจากนี้การศึกษาที่ผ่านมาเกี่ยวกับเนื้อหาเรื่องเพศที่วัยรุ่นพูดคุยกัน ก็มักเป็นลักษณะคำถามปลายปิดให้วัยรุ่นเลือกตอบหัวข้อที่มีการสนทนา⁹ ทำให้ทราบแต่หัวข้อเรื่องที่วัยรุ่นสนทนา แต่ไม่ทราบในรายละเอียดของเนื้อหาว่าวัยรุ่นมีความสนใจในการพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องใดบ้างในหัวข้อนั้น ๆ ดังนั้นการศึกษาครั้งนี้จึงมีความพยายามที่จะศึกษาและอธิบายถึงเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศที่วัยรุ่นสนใจและต้องการรู้ผ่านการพูดคุยสื่อสารกับเพื่อนว่าเป็นเรื่องใดบ้าง และเพื่อให้ได้ข้อมูลที่มาจากวัยรุ่นโดยตรงแทนการกำหนดข้อคำถามหรือตัวเลือกจากผู้วิจัย จึงได้มีการใช้ลักษณะของการถามคำถามแบบปลายเปิดเพื่อให้วัยรุ่นได้สะท้อนเนื้อหาที่พูดคุยกับเพื่อนได้อย่างเสรี โดยมุ่งหวังที่จะทำความเข้าใจเกี่ยวกับความสนใจและ

ประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศของวัยรุ่นหญิงชายผ่านเนื้อหาที่พูดคุย ซึ่งจะเป็นข้อมูลสำคัญในการนำไปพัฒนาโปรแกรมเพศศึกษาให้สอดคล้องกับความสนใจตามเพศของวัยรุ่นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศที่มีการสื่อสารกันระหว่างวัยรุ่นกับเพื่อนสนิท และศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของเนื้อหาที่มีการสื่อสารกันระหว่างวัยรุ่นหญิงและวัยรุ่นชาย

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษานี้ เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (descriptive study) เพื่อศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศที่มีการสื่อสารกันในกลุ่มวัยรุ่นหญิงและชายกับเพื่อนสนิท

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ศึกษา คือ นักเรียนวัยรุ่นทั้งเพศหญิงและชาย อายุระหว่าง 14-18 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ของโรงเรียนสหศึกษา 2 แห่ง ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยโรงเรียนทั้งสองแห่ง มีโครงสร้างคล้ายคลึงกัน กล่าวคือเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ที่มีนักเรียนในแต่ละชั้นปีจำนวนมาก และนักเรียนส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจฐานะปานกลาง โดยกลุ่มตัวอย่างได้จากการคัดเลือกแบบสะดวก (convenience sampling) จากประชากรทั้งหมด

ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากการศึกษานี้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการพัฒนาโปรแกรมต้นแบบการสื่อสารเรื่องเพศสำหรับวัยรุ่น ซึ่งมีตัวแปรที่ศึกษาหลายตัว จึงมีขนาดกลุ่มตัวอย่างค่อนข้างมาก และเพื่อให้ได้ข้อมูลในการวิเคราะห์เนื้อหาที่มาก ผู้วิจัยจึงได้นำข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 698 คน มาใช้ในการศึกษาคั้งนี้

เครื่องมือการวิจัย

1. แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล จำนวน 10 ข้อ ประกอบด้วยข้อคำถามชนิดปลายปิดและปลายเปิดเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของนักเรียน ได้แก่ เพศ อายุ ศาสนา และระดับชั้นที่กำลังศึกษาอยู่ เป็นต้น โดยให้เติมข้อความลงในช่องว่าง หรือเลือกข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวนักเรียนมากที่สุด

2. แบบสอบถามการสื่อสารเกี่ยวกับเรื่องเพศระหว่างวัยรุ่นกับเพื่อนสนิท (adolescent-peer communication about sex scale) ประกอบด้วยข้อคำถามชนิดปลายปิดจำนวน 9 ข้อ และปลายเปิด จำนวน 2 ข้อ ซึ่งใช้ในการศึกษาคั้งนี้ พัฒนาโดยผู้วิจัยจากแนวคิดเกี่ยวกับการสื่อสารเรื่องเพศระหว่างวัยรุ่นกับบิดามารดาของ Feldman และ Rosenthal¹⁴ และการสื่อสารเรื่องเพศระหว่างวัยรุ่นกับเพื่อนของ Lefkowitz และ Espinosa-

Hernandez¹⁵ และผ่านการประเมินคุณภาพของเครื่องมือจากผู้ทรงคุณวุฒิ และทดลองใช้กับนักเรียนจำนวน 30 คน ก่อนการเก็บข้อมูล ในส่วนของข้อคำถามปลายเปิดเกี่ยวกับเนื้อหาเรื่องเพศที่มีการพูดคุยกันระหว่างวัยรุ่นกับเพื่อนสนิทนั้น ได้ให้วัยรุ่นคิดถึงเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศที่วัยรุ่นได้พูดคุยกับเพื่อนสนิท หรือที่เพื่อนสนิทได้พูดคุยกับวัยรุ่นว่ามีเรื่องใดบ้าง โดยให้บรรยายเรื่องที่พูดคุยกันเป็นประโยคสนทนาระหว่างวัยรุ่นกับเพื่อน

วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล

1. เมื่อโครงการวิจัยได้รับการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยมหิดล และผู้อำนวยการโรงเรียนที่ทำการเก็บข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยเข้าพบนักเรียนที่ละห้องตามวันเวลาที่ทางฝ่ายแนะแนวจัดให้ เพื่อชี้แจงรายละเอียดโครงการวิจัย นักเรียนที่สมัครใจเข้าร่วมโครงการจะได้รับซองเอกสารซึ่งภายในประกอบด้วยซองย่อยจำนวน 2 ซอง ซองย่อยที่ 1 บรรจุเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย และหนังสือแสดงเจตนายินยอมเข้าร่วมการวิจัยโดยได้รับการบอกกล่าวและเต็มใจ และซองย่อยที่ 2 บรรจุแบบสอบถาม ให้นักเรียนนำเอกสารกลับไปอธิบายให้ผู้ปกครองเข้าใจ

2. เมื่อผู้ปกครองยินยอมให้นักเรียนเข้าร่วมโครงการ ผู้ปกครองลงนามในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย และหนังสือแสดงเจตนายินยอมเข้าร่วมการวิจัยฯ แล้วนำเอกสารทั้งสองฉบับนี้ให้นักเรียนอ่านและลงนามร่วมกับผู้ปกครอง แล้วใส่เอกสารลงในซองที่ 1 ปิดผนึก จากนั้นนักเรียนสามารถนำแบบสอบถามไปตอบเป็นการส่วนตัวที่ใดก็ได้ และใช้เวลาในการตอบได้ตามที่ต้องการ เมื่อตอบเสร็จให้ใส่ลงในซองที่ 2 ปิดผนึก เพื่อเป็นการรักษาความลับของนักเรียน ให้นักเรียนนำเอกสารทั้งหมดมาส่งคืนโดยใส่ลงในกล่องที่ทำเป็นช่องสำหรับสอดเอกสารที่บริเวณหน้าห้องแนะแนว โดยนำซองที่ 1 ที่บรรจุเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย และหนังสือแสดงเจตนายินยอมเข้าร่วมการวิจัยฯ ใส่ลงในกล่องที่ 1 และซองที่ 2 ที่บรรจุแบบสอบถาม ใส่ลงในกล่องที่ 2 โดยผู้วิจัยได้เข้ามาเก็บเอกสารในตอนเย็นของทุกวัน ข้อมูลที่ได้ถูกนำมารวบรวม ทำการวิเคราะห์และรายงานผลการวิเคราะห์ในภาพรวมของนักเรียนทั้งหมด ไม่มีการเปิดเผยข้อมูลใดๆ ที่สามารถเชื่อมโยงไปถึงนักเรียนได้ ทั้งนี้หากผู้วิจัยไม่ได้รับเอกสารคืนภายใน 2 สัปดาห์ ให้ถือว่าผู้ปกครองไม่ยินยอมให้นักเรียนเข้าร่วมโครงการวิจัยและไม่มีการติดตามใดๆ การอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้นักเรียนเข้าร่วมโครงการวิจัยเป็นไปด้วยความสมัครใจของผู้ปกครองและนักเรียนไม่มีการบังคับ และไม่มีผลกระทบใดๆ ต่อผู้ปกครองหรือนักเรียนทั้งสิ้น

การพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาคั้งนี้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการวิจัยเรื่อง

การพัฒนาโปรแกรมต้นแบบการสื่อสารเรื่องเพศกับวัยรุ่น: เนื้อหาและรูปแบบที่มีความสอดคล้องกับเพศ อัตมโนทัศน์เชิงโครงสร้างทางเพศ และคู่สื่อสารของวัยรุ่น ซึ่งได้ผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคนส่วนกลาง มหาวิทยาลัยมหิดล (รหัส COA. No. MU-IRB 2008/062.0708)

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ได้จากข้อคำถามชนิดปลายเปิดถูกนำมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ เช่น ข้อมูลส่วนบุคคล วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ ข้อมูลที่ได้จากข้อคำถามชนิดปลายเปิด ได้แก่ ข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อหาเรื่องเพศที่มีการสื่อสารระหว่างวัยรุ่นกับเพื่อนสนิท นำมาวิเคราะห์โดยใช้ การวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) ตามหลักการวิเคราะห์เนื้อหา 3 ขั้นตอนของ McLaughlin และ Marascuilo¹⁶ กล่าวคือ ขั้นตอนที่ 1 นักวิจัย 2 คนอ่านข้อความโดยอิสระ และกำหนด "unit of analysis" ขั้นตอนที่ 2 นักวิจัยคนที่ 1 อ่านข้อความของแต่ละ unit of analysis แล้วกำหนด "categories" ที่เป็น mutually exclusive and exhaustive categories จากนั้นกำหนดชื่อของ "main theme" หรือประเด็นหลัก พร้อมคำจำกัดความ และขั้นตอนสุดท้าย นักวิจัยคนที่ 2 อ่านคำจำกัดความของแต่ละประเด็นหลัก แล้ววิเคราะห์และคัดแยกข้อความตาม unit of analysis ลงในแต่ละประเด็นหลัก ทั้งนี้การคัดแยกข้อความลงในประเด็นหลักที่ได้จากนักวิจัยทั้ง 2 คน ต้องมีความสอดคล้องกัน (inter-rater reliability) มากกว่า 80% การศึกษาคั้งนี้ Interrater reliability ของประเด็นหลักอยู่ที่ 89-97% เมื่อได้ประเด็นหลักของเนื้อหาเรื่องเพศที่มีการสื่อสารกันในกลุ่มวัยรุ่นแล้ว จึงคำนวณจำนวนและร้อยละของวัยรุ่นที่มีการพูดคุยในประเด็นนั้น ๆ และทำการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มวัยรุ่นหญิงและชาย โดยใช้การวิเคราะห์ Chi-square

ผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของวัยรุ่น

การศึกษาคั้งนี้มีกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 698 คน เป็นเพศหญิง 506 คน (ร้อยละ 72.5) และเพศชาย 192 คน (คิดเป็นร้อยละ 27.5) อายุตั้งแต่ 14-18 ปี อายุเฉลี่ย 16.2 ปี (SD = .96) ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 96.3) กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 (ร้อยละ 38.5, 25.5 และ 36.0 ตามลำดับ) ส่วนใหญ่มีพี่น้อง 2 คน (ร้อยละ 49.6) และอาศัยอยู่กับบิดา และ/หรือมารดา (ร้อยละ 84.5) ครอบครัวส่วนใหญ่ (ร้อยละ 46.1) มีรายได้ต่อเดือนอยู่ในช่วง 10,001-30,000 บาท รองลงมาคือ 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 22.4) นักเรียนส่วนใหญ่ได้รับค่าใช้จ่ายเดือนละ 1,001-3,000 บาท (ร้อยละ 62.6) โดยได้รับ

ค่าใช้จ่ายจากบิดา และ/หรือมารดามากที่สุด (ร้อยละ 90.7) ในส่วนของการพูดคุยเรื่องเพศในกลุ่มเพื่อนวัยรุ่น พบว่านักเรียนถึงร้อยละ 45.3 มีการพูดคุยเรื่องเพศกันทุกวัน ร้อยละ 25.8 มีการพูดคุยกันอย่างน้อยสัปดาห์ละครั้ง ร้อยละ 16.0 มีการพูดคุยกันอย่างน้อยเดือนละ 1-2 ครั้ง และที่เหลือมีการพูดคุยกันนาน ๆ ครั้ง (ร้อยละ 12.9)

ส่วนที่ 2 เนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศที่มีการสื่อสารกันระหว่างวัยรุ่นกับเพื่อนสนิท

ผลการศึกษาที่ได้จากการวิเคราะห์เนื้อหา พบประเด็นหลักเกี่ยวกับเรื่องเพศที่มีการสื่อสารพูดคุยกันระหว่างวัยรุ่นกับเพื่อนสนิท 6 ประเด็นหลัก ได้แก่ 1) พฤติกรรมทางเพศในบริบทของสัมพันธ์ภาพเชิงหญิงชาย 2) สัมพันธภาพฉันคู่รัก และการออกเดท 3) พัฒนาการทางเพศและระบบสืบพันธุ์เมื่อเข้าสู่วัยหนุ่มสาว 4) การตั้งครรรภ์ การป้องกันการตั้งครรรภ์ และการทำแท้ง 5) โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เอชไอวี/เอดส์ และการป้องกัน และ 6) ประสบการณ์การกระตุ้นให้เกิดความพึงพอใจทางเพศด้วยตนเอง

เมื่อเปรียบเทียบจำนวนวัยรุ่นหญิงและชายที่มีการพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องเพศกับเพื่อนสนิทโดยการวิเคราะห์ที่ไควสแควร์ (ดังตารางที่ 1) พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในจำนวนของวัยรุ่นหญิงและชาย ที่มีการพูดคุยเรื่องเพศใน 3 ประเด็นหลัก ได้แก่ พัฒนาการทางเพศและระบบสืบพันธุ์เมื่อเข้าสู่วัยหนุ่มสาว พบว่าวัยรุ่นหญิงมีความสนใจในการพูดคุยเนื้อหาในประเด็นนี้สูงกว่าวัยรุ่นชายมาก (ร้อยละ 54.5 ในหญิง และร้อยละ 19.8 ในชาย; $\chi^2(1, N = 698) = 67.9, p < .01$) การตั้งครรรภ์ การป้องกันการตั้งครรรภ์ และการทำแท้ง พบว่าวัยรุ่นหญิงมีความสนใจในการพูดคุยเนื้อหาในประเด็นนี้สูงกว่าในวัยรุ่นชาย (ร้อยละ 20.2 ในหญิง และร้อยละ 12.0 ในชาย; $\chi^2(1, N = 698) = 6.3, p < .05$) และสุดท้าย ประสบการณ์การกระตุ้นให้เกิดความพึงพอใจทางเพศด้วยตนเอง พบว่าวัยรุ่นชายมีการพูดคุยประเด็นนี้สูงกว่าวัยรุ่นหญิง (ร้อยละ 18.2 ในชาย และร้อยละ 6.3 ในหญิง; $\chi^2(1, N = 698) = 22.7, p < .01$)

ส่วนอีก 3 ประเด็นหลัก ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญของจำนวนวัยรุ่นหญิงและชายในการพูดคุยกันในเนื้อหา ดังกล่าว แต่พบว่าเป็นประเด็นที่วัยรุ่นทั้งหญิงและชายมีความสนใจในการพูดคุยกันอย่างมากรวมกันได้แก่ พฤติกรรมทางเพศในบริบทของสัมพันธ์ภาพเชิงหญิงชาย โดยพบว่ามีพูดคุยกันถึงร้อยละ 65.1 ในชาย และร้อยละ 58.9 ในหญิง ($\chi^2(1, N = 698) = 2.3, p = .08$) และ สัมพันธภาพฉันคู่รักและการออกเดท ที่พบว่ามีพูดคุยกันถึงร้อยละ 50.5 ในชาย และ ร้อยละ 48.0 ในหญิง ($\chi^2(1, N = 698) = .35, p = .31$) และสุดท้าย โรคติดต่อทางเพศ

สัมพันธ์ เชนไอวี/เอดส์ และการป้องกัน พบว่า วัยรุ่นทั้งสองเพศ ร้อยละ 8.9 ในชาย $\chi^2(1, N = 698) = .41, p = .32$ (ดังตารางที่ 1) มีการสนทนาเรื่องนี้ใกล้เคียงกันคือร้อยละ 10.5 ในหญิง และ

ตารางที่ 1 จำนวน ร้อยละ และค่าไคร์สแควร์ ของกลุ่มตัวอย่างที่มีการพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องเพศ จำแนกตามเพศ (N = 698)

ประเด็นหลัก	ผู้หญิง	ผู้ชาย	รวม	$\chi^2(1, N = 698)$
	N = 506	N = 192	N = 698	
	n (%)	n (%)	n (%)	
1. พฤติกรรมทางเพศในสัมพันธ์ภาพ	298 (58.9%)	125 (65.1%)	423 (60.6%)	2.3
2. สัมพันธ์ภาพฉันคู่รัก	243 (48.0%)	97 (50.5%)	340 (48.7%)	.35
3. พัฒนาการทางเพศและระบบสืบพันธุ์	276 (54.5%)	38 (19.8%)	314 (45.0%)	67.9**
4. การตั้งครรรภ์ การป้องกัน และการทำแท้ง	102 (20.2%)	23 (12.0%)	125 (17.9%)	6.3*
5. โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และการป้องกัน	53 (10.5%)	17 (8.9%)	70 (10.0%)	.41
6. ประสบการณ์ความพึงพอใจทางเพศด้วยตนเอง	32 (6.3%)	35 (18.2%)	67 (9.6%)	22.7**

* p < .05, ** p < .01

เมื่อวิเคราะห์ในรายละเอียดของเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศที่มีการพูดคุยกันในกลุ่มวัยรุ่นใน 3 ประเด็นหลัก ได้แก่ “พัฒนาการทางเพศและระบบสืบพันธุ์เมื่อเข้าสู่วัยหนุ่มสาว” “การตั้งครรรภ์ การป้องกัน การตั้งครรรภ์ และการทำแท้ง” และ “ประสบการณ์การกระตุ้นให้เกิดความพึงพอใจทางเพศด้วยตนเอง” นั้น ไม่เพียงพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในจำนวนของวัยรุ่นหญิงและชายที่มีการสนทนาในประเด็นดังกล่าว แต่พบว่ารายละเอียดของเนื้อหาที่มีการพูดคุยก็มีความแตกต่างกันด้วย ดังจะได้กล่าวต่อไป

พัฒนาการทางเพศและระบบสืบพันธุ์เมื่อเข้าสู่วัยหนุ่มสาวพบว่าวัยรุ่นพูดคุยเนื้อหาในประเด็นนี้กับเพื่อนกันอย่างมากถึงร้อยละ 45.0 โดยวัยรุ่นหญิงพูดคุยมากกว่าวัยรุ่นชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อีกทั้งยังมีความหลากหลายของเนื้อหาในการสนทนา และมีการพูดคุยเชิงเปรียบเทียบลักษณะหรือการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับตนเองและกับเพื่อนมากกว่าในวัยรุ่นชาย โดยเรื่องที่วัยรุ่นหญิงสนใจพูดคุยเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของระบบสืบพันธุ์ทั้งภายในและภายนอก การเปลี่ยนแปลงเข้าสู่วัยสาว และการมีลักษณะทางเพศขั้นทุติยภูมิ การมีประจำเดือน เป็นเรื่องที่วัยรุ่นหญิงให้ความสนใจพูดคุยมากที่สุด โดยพูดคุยกันเกี่ยวกับอาการทางกาย และอารมณ์ความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อมีประจำเดือน [เช่น “เธอก่อนจะมีประจำเดือนมีอาการยังง้อะ เจ็บด้านนมไหมอะ เราไม่แน่ใจกลัวจะเป็นอะไร” หรือ “รู้สึกที่เราหงุดหงิดขึ้น โมโหขึ้น เวลาเป็นประจำเดือนอะ”] มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติตัวและการจัดการกับอาการ รวมถึงความเชื่อเกี่ยวกับการจัดการอาการด้วย [เช่น “มีประจำเดือนแล้วปวดหน้าอก ปวดท้อง เธอทำไง” หรือ “ปวดท้องเมน มีเลือดออกเป็นลิ่ม ๆ แคะห้ามกินตั้บประรดกับน้ำมะพร้าวจริงหรือ”] สำหรับการเปลี่ยนแปลงของลักษณะทางเพศขั้นทุติยภูมิ พบว่าวัยรุ่นหญิง

มักพูดคุยในเชิงเปรียบเทียบลักษณะทางเพศของตนกับของเพื่อน โดยให้ความสนใจมากกับภาพลักษณ์ทางกายตามการให้คุณค่าของสังคม เช่น การมีหน้าอกที่ใหญ่ การไม่มีขนรักแร้ การมีหน้าตาและผิวพรรณที่ขาวเนียนไม่มีสิว เป็นต้น โดยมักพูดคุยกับเพื่อนเพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติตนให้มีลักษณะดังกล่าว [เช่น “ทำยังไงให้หน้าอกใหญ่ขึ้น” หรือ “ถ้ากินยาคุม (กำเนิด) สีจะลดลงได้ปะ” หรือ “ขนรักแร้ของเธอออกเยอะปะ เธอทำไงกับมัน”] นอกจากนี้ก็มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับสุขอนามัยทางเพศ เช่น การรักษาความสะอาดบริเวณอวัยวะสืบพันธุ์ ผลิตภัณฑ์ทำความสะอาด ตลอดจนการเลือกชุดชั้นใน [เช่น “คุยเรื่องการรักษาความสะอาดบริเวณอวัยวะสืบพันธุ์ของเรา” หรือ “การเลือกชุดชั้นใน เลือกไง”]

ในส่วนของผู้ชาย มีการพูดคุยเนื้อหาในประเด็นนี้ไม่มากนัก และมักเป็นการพูดคุยแบบเล่าสู่กันฟัง ไม่ค่อยมีลักษณะของการเปรียบเทียบอย่างในวัยรุ่นหญิง เรื่องที่คุยส่วนใหญ่เกี่ยวกับการมีหลังอสุจิ หรือการฝันเปียก เป็นการพูดคุยถึงประสบการณ์และความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อมีการฝันเปียก [เช่น “เคยฝันเปียกหรือป่าว รู้สึกไง”] และมีการพูดคุยเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของร่างกายและลักษณะทางเพศขั้นทุติยภูมิบ้าง [เช่น “คุยกันเรื่องการเปลี่ยนแปลงทางเพศ และการเปลี่ยนแปลงของร่างกายว่าเป็นไง” หรือ “หนวดขึ้นแล้ว” หรือ “นายมีขนรักแร้ตอนไหน”]

การตั้งครรรภ์ การป้องกัน การตั้งครรรภ์ และการทำแท้ง พบว่าวัยรุ่นพูดคุยกับเพื่อนเกี่ยวกับเรื่องนี้มากกว่าร้อยละ 17.9 โดยวัยรุ่นหญิงพูดคุยมากกว่าวัยรุ่นชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อีกทั้งยังมีความลุ่มลึกของเนื้อหาในการสนทนามากกว่า โดยเฉพาะเรื่องยาคุมกำเนิด ที่พบว่าวัยรุ่นหญิงให้ความสนใจพูดคุยเกี่ยวกับวิธีการใช้ยาคุมกำเนิดกันอย่างมาก แต่ที่พบว่ายังขาด

ความรู้เกี่ยวกับการใช้ยา ในส่วนของการตั้งครรรค์ วิทยาลัยนวมิมักพูดคุยตักเตือนกันในกลุ่มเพื่อนให้ระมัดระวังการตั้งครรรค์หากมีเพศสัมพันธ์ [เช่น “คุยเรื่องการตั้งครรรค์ ก็จะแนะนำกันว่า ให้รู้จักป้องกัน เพราะถ้าตั้งครรรค์ ผลเสียที่ตามมาจะเยอะมาก”] มีการพูดคุยกันเกี่ยวกับกลวิธีที่ใช้ในการป้องกันการตั้งครรรค์ เช่น การใช้ยาคุมกำเนิด การใส่ยาคุมกำเนิดฉุกเฉิน การนับวัน และการใช้ถุงยางอนามัย [เช่น “บ้า! เค้าไม่เคยท้อง เค้าป้องกัน กินยาคุม หรือไม่ก็ใช้ถุงยางอะ” หรือ “มีอะไรกันแล้วหรือ ป้องกันหรือเปล่า! ไปซื้อยาฉุกเฉินป้องกันท้องก่อนดีเดียวไปเป็นเพื่อน” หรือ “ก่อน 7 หลัง 7 ก็ก่อนหลังมีประจำเดือน 7 วัน ถ้ามีเซ็กซ์จะไม่ต้อง”] การใช้ยาคุมกำเนิด เป็นเรื่องที่มีการพูดคุยกันมาก แต่ก็พบว่า วิทยาลัยนวมิมองความรู้ในการใช้ยา เช่น การถามถึงการเลือกประเภทของยาคุมกำเนิดว่าควรใช้แบบใด [เช่น “ยาคุมกำเนิดกินแบบไหนถึงจะดี”] มีวิธีการใช้อย่างไร [เช่น “การใช้ยาคุมกำเนิดและถุงยางอนามัย ใช้อย่างไร มีผลกระทบบอะไรบ้าง”] กินแล้วมีอาการหรือการเปลี่ยนแปลงอย่างไร มีผลข้างเคียงอย่างไร [เช่น “ยาคุมกำเนิดอยากรู้ว่ามันคุมกำเนิดได้อย่างไร มีผลข้างเคียงอย่างไร”] ในขณะที่บางคนก็กังวลถึงประสิทธิภาพของยาในการคุมกำเนิด [เช่น “เธอคิดว่าการใช้ยาคุมกำเนิดป้องกันการท้องได้จริงมั๊ย”] หรือบางคนก็พยายามหาวิธีการป้องกันการตั้งครรรค์ที่นอกเหนือจากการใช้ยาคุมกำเนิด [เช่น “ถ้าเราไม่กินยาคุม มีวิธีอื่นอีกมั๊ย”]

สุดท้ายการพูดคุยเกี่ยวกับการทำแท้ง เป็นที่น่าสังเกตว่าวิทยาลัยนวมิมองบางคนแสดงออกถึงการยอมรับได้ในการทำแท้งหากเกิดการตั้งครรรค์ แต่มีความกังวลบ้างเกี่ยวกับผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นกับตน และมองว่าการทำแท้งเป็นทางออกของการแก้ปัญหาการตั้งครรรค์ที่ไม่พร้อม และลดการเกิดปัญหาสังคมได้ [เช่น “ถ้าเกิดว่า มีอะไรกับแฟนแล้วท้อง จะทำยังไง แล้วถ้าท้องแล้วทำแท้งจะตายป่าว” หรือ “เราท้องหะ ว่าจะเอาออก คิดว่ามันไม่ดีแต่ในเมื่อเราพลาดไปจะเก็บไว้ก็เหมือนทำลายอนาคตตัวเอง และทำร้ายเด็กที่ไม่รู้เรื่องอะไร ให้เกิดมาแบบไม่พร้อม เป็นภาระของสังคม”] อย่างไรก็ตามก็พบว่ามีวิทยาลัยนวมิมองหนึ่งที่แสดงออกถึงการไม่ยอมรับการทำแท้งในวิทยาลัยนวมิมอง [เช่น “ทำไมวิทยาลัยนวมิมองถึงไม่คิดให้ดีกว่านี้”]

สำหรับวิทยาลัยนวมิมองพบว่ามีการพูดคุยเรื่องนี้ค่อนข้างน้อย โดยเนื้อหาที่พูดคุยมักเป็นการตักเตือนกันในกลุ่มเพื่อนให้ระมัดระวังการทำให้ฝ่ายหญิงตั้งครรรค์ [เช่น “เออนายเคยมีอะไรกับแฟนรึยัง แล้วนายไม่กลัวเขาท้องหรือ นายก็ระวังๆ แล้วกัน”] นอกจากนี้ก็มีการพูดคุยถึงกลวิธีที่ใช้ในการป้องกันการตั้งครรรค์ ได้แก่ การใช้ถุงยางอนามัย หรือการใช้การหลั่งภายนอก แต่ส่วนใหญ่เน้นให้ฝ่ายหญิงใช้ยาคุมกำเนิด [เช่น “ก็ไม่ค่อยบ่อยครั้งที่ได้ใช้ถุงยางเวลา มีเพศสัมพันธ์กัน ให้ผู้หญิงกินยาคุมบ่อยๆ” หรือ “ใช้ปล่อยนอก อะ ป้องกันท้องได้”] อย่างไรก็ตามเป็นที่น่ากังวลที่ผลการศึกษาพบว่าหากเกิดการตั้งครรรค์ขึ้น วิทยาลัยนวมิมองบางคนรายงานว่าจะให้

ฝ่ายหญิงทำแท้ง [เช่น “ไปทำแท้งซะ เสียอนาคตหมด ไม่ระวังเลย” หรือ “ถ้าเกิดมันท้องขึ้นมาจะทำไง ก็ทำแท้งไง”]

ประเด็นสุดท้าย ประสพการณ์การกระตุ้นให้เกิดความพึงพอใจทางเพศด้วยตนเอง พบว่าวิทยาลัยนวมิมองพูดคุยกับเพื่อนเกี่ยวกับประเด็นนี้ไม่มากนัก (ร้อยละ 9.6) อย่างไรก็ตามประเด็นนี้มีความน่าสนใจ เพราะไม่เพียงแต่พบว่าวิทยาลัยนวมิมองพูดคุยเรื่องนี้มากกว่าวิทยาลัยนวมิมองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยังพบว่าลักษณะการพูดคุยของหญิงและชายนั้นแตกต่างกัน กล่าวคือ วิทยาลัยนวมิมองพูดคุยกับเพื่อนถึงประสพการณ์เกี่ยวกับการช่วยตนเอง หรือการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง และความถี่ในการมีพฤติกรรม โดยพูดคุยกันอย่างเปิดเผย และมักมีลักษณะของการโอ้อวดกันถึงความเป็นผู้มีประสพการณ์ [เช่น “ช่วยตัวเองบ่อยมั๊ย ดูเหมือนไม่ค่อยมีแรงเลย แล้วเพื่อนก็บอกว่าทำทุกวันอะ” หรือ “เพื่อนผมแหมบป่าวครับ”] แต่สำหรับวิทยาลัยนวมิมอง แม้จะสนใจถามเกี่ยวกับประสพการณ์การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองกับเพื่อน ลักษณะการพูดคุยจะเป็นการถามเพื่อนเพราะตนขาดประสพการณ์ หรือเป็นความอยากรู้อยากเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว [เช่น “ช่วยตัวเองคืออะไร” หรือ “การช่วยตัวเองทำไง” หรือ “เคยช่วยตัวเองปะช่วยตัวเองทำไม่ แล้วช่วยยังงัย”] นอกจากนี้วิทยาลัยนวมิมองยังมีความสนใจใคร่รู้ถึงประสพการณ์การช่วยตนเองของผู้ชายว่าเป็นอย่างไร [เช่น “เวลาผู้ชายช่วยตัวเองทำยังไงหรือ”] และบางคนก็มีทัศนคติทางลบต่อการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง และมีความเชื่อว่าการกระทำพฤติกรรมดังกล่าวอาจสื่อถึงความผิดปกติทางด้านจิตใจ [เช่น “ผู้ชายมีการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองเป็นคนที่ชอบหมกมุ่นเรื่องเพศ เป็นบุคคลที่มีความผิดปกติทางจิตหรือไม่”]

นอกจากเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศที่มีการพูดคุยกันระหว่างวิทยาลัยนวมิมองกับเพื่อนใน 3 ประเด็นหลักข้างต้นที่พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในจำนวนของวิทยาลัยนวมิมองและชายที่พูดคุยแล้ว เนื้อหาอีก 3 ประเด็นที่เหลือ แม้ไม่พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในจำนวนของวิทยาลัยนวมิมองและชายที่พูดคุยกัน แต่เป็นประเด็นที่วิทยาลัยนวมิมองทั้งหญิงและชายพูดคุยกันอย่างมาก อีกทั้งเมื่อวิเคราะห์รายละเอียดของเนื้อหาที่พูดคุยก็พบว่ามีความแตกต่างกันในเรื่องที่วิทยาลัยนวมิมองและชายพูดคุยด้วยเช่นกัน โดยจะได้กล่าวในรายละเอียดต่อไป

พฤติกรรมทางเพศในบริบทของสัมพันธ์ภาพเชิงหญิงชาย พบว่าวิทยาลัยนวมิมองทั้งหญิงและชายมีความสนใจพูดคุยเนื้อหาเรื่องนี้กันอย่างมากและกว้างขวางถึงร้อยละ 60.6 โดยวิทยาลัยนวมิมองมีแนวโน้มพูดคุยมากกว่าวิทยาลัยนวมิมอง เรื่องที่วิทยาลัยนวมิมองทั้งชายและหญิงมีความสนใจใคร่รู้คือ ประสพการณ์การมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งแสดงออกผ่านการพูดคุยซักถามเพื่อนถึงประสพการณ์ดังกล่าว โดยเฉพาะความรู้สึกเมื่อทำอย่างไร สนุกอย่างไร มีอะไรเกิดขึ้นบ้าง (ซ) หรือ “มีอะไรกันเป็นอย่างไร เจ็บไหม สนุกไหม ใครเป็นคนเริ่ม ทำอย่างไร” (ญ)

ส่วนวัยรุ่นที่มีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ ก็สามารถพูดคุย ประสบการณ์นั้นกับเพื่อนได้อย่างเปิดเผยสบาย ๆ อีกทั้งยังมี ลักษณะการพูดคุยที่สะท้อนถึงความภาคภูมิใจที่มีประสบการณ์ ด้วย [เช่น “ถามเพื่อนว่า: รู้สึกอย่างไรเวลาที่มีเพศสัมพันธ์, เพื่อนตอบว่า: ก็รู้สึกดี มันส์ดี ดีกว่าที่เราช่วยตัวเอง” (ซ) หรือ “คุยกัน เรื่องลึกลับ ทำทาง อารมณ์ การเริ่มต้นของการมีเพศสัมพันธ์” (ญ)] นอกจากนี้ยังพบว่าวัยรุ่นมีการพูดคุยกันอย่างเปิดเผยเกี่ยวกับการ ใช้สื่อภาพยนตร์ และคลิปวิดีโอ ที่ดูแล้วกระตุ้นอารมณ์เพศและการมีเพศสัมพันธ์ [เช่น “ถามเพื่อนว่า: ดูหนังเอ็กซ์ แล้วรู้สึกยังไง, เพื่อนบอกว่า: เจ๋งดีดูแล้วเกิดอารมณ์” (ซ)]

ที่สำคัญเป็นที่น่าสังเกตว่า ไม่มีวัยรุ่นชายคนใดพูดคุยกับเพื่อนถึงการชลอหรือปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน วัยรุ่นส่วนใหญ่ส่งเสริมและจูงใจให้เพื่อนมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ [เช่น “เพื่อนคุยว่า: คนนี้น่ารักจัง น่ามีอะไรด้วย, เราบอกว่า: ก็ขอเขาดี”] ยิ่งกว่านั้น หากเพื่อนพูดคุยหรือแสดงออกว่ายังไม่เคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ก็จะถูกเพื่อนกระแทกกระเทียบ หรือทำให้เจ็บได้ [เช่น “เมื่อไรจะมีอะไรกับผู้หญิงซะที ปวดอะไม่กล้า”] ในส่วนของวัยรุ่นหญิง บางคนไม่เพียงแสดงออกถึงทัศนคติของการยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานได้ แต่รวมถึงการยอมรับการเปลี่ยนคู่อีกด้วย หากไม่สามารถถกความ สัมพันธ์ไว้ได้ [เช่น “ถามเพื่อนว่า: เธอรูสึกอย่างไรเวลาที่เขา เอาเธอแล้วทิ้งเธออะ, เพื่อนตอบว่า: ก็ไม่เห็นเป็นไรเลย เราก็ไป มีคนใหม่ก็ได้ ไม่ยากเลย”] อย่างไรก็ตาม การศึกษาพบว่าวัยรุ่นหญิงจำนวนหนึ่ง มีการพูดคุยกับเพื่อนที่สะท้อนถึงทัศนคติของการไม่เห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน และตัดสินใจเลือกที่จะไม่มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน (เช่น “ถามเพื่อนว่า: มีเพศสัมพันธ์ ในวัยนี้รู้สึกอย่างไร, เพื่อนตอบว่า: เราก็ไม่เคย แต่มันคงไม่ดีสักเท่าไร” ไม่มีภูมิใจตอนแต่งงาน” หรือ “ถามเพื่อนว่า: คุยกับแฟน เคยให้เค้าจับมือถือแขนบ้างหรือเปล่า เป็นเราจะไม่ยอมเลย รู้สึก เปลืองตัว, เพื่อนตอบว่า: แล้วคิดว่ามันจะทำได้หรือ, เราก็ตอบ ว่า: ได้สิ ถ้าไม่ฉันก็เลิกคบกันเลย”]

สัมพันธภาพฉันคู่รัก และการออกเดท พบว่าวัยรุ่นทั้งหญิง และชายมีความสนใจพูดคุยเนื้อหาที่ค่อนข้างมากในเปอร์เซ็นต์ที่ใกล้เคียงกัน (ร้อยละ 48.7) โดยพบว่าวัยรุ่นมักแสดงออกถึงความ รู้สึกอยากมีสัมพันธภาพฉันคู่รักหรือมีแฟน [เช่น “เวลาเห็นคนอื่น เขามีแฟน เดินควงกัน เราก็รู้สึกอิจฉา เราก็อยากมีแฟนเหมือนกัน” (ญ)] มีการพูดคุยกันถึงผู้หญิงหรือผู้ชายที่ตนสนใจ การประเมินว่า อีกฝ่ายหนึ่งให้ความสนใจตนหรือไม่ และกลวิธีในการสร้าง สัมพันธภาพ [เช่น “คุยกับเพื่อนว่า: เราชอบผู้หญิงคนไหนอะ น่ารัก ดีหน้าเหมือนดารา ความจริงเราไม่ได้สังเกตเห็นเค้าเลยนะ แต่เค้า ชอบมองเราอะ และแอบดูเห็นพอดี เลยคิดว่าเค้าชอบเราแน่ ๆ จิบตีป่าววะ, เพื่อนบอกว่า: เค้าดี เค้าก็ชอบมองเอ็งอยู่นี่หว่า” (ซ) หรือ “เล่าให้เพื่อนฟังว่า ไปเจอใครมาบ้าง และชอบเค้า ทำไรดี” (ญ)]

ส่วนวัยรุ่นที่มีแฟนแล้ว ก็พูดคุยกันเกี่ยวกับการออกเดท หรือ การนัดหมายพบปะกันฉันคู่รักและกิจกรรมที่ทำร่วมกัน [เช่น “คุย กับเพื่อนว่า: เอ็งเจอเค้าทุกอาทิตย์เลยป่าววะ, เพื่อนบอกว่า: ก็เจอเกือบทุกอาทิตย์ไปเรียนที่เดียวกัน ก็เลยแวะหาอะไรกินด้วยกัน” (ซ)] นอกจากนี้วัยรุ่นก็ยังมีการพูดคุยปรึกษาเกี่ยวกับ การวางตัวในสถานการณ์ต่าง ๆ การปฏิบัติตัวเมื่อมีสัมพันธภาพ และ ปัญหาที่เกิดขึ้นในสัมพันธภาพ [เช่น “คุยกับเพื่อนว่า: เราอยากรู้ ว่าคนที่ เป็นแฟนกันเค้าต้องทำด้วยังไง เพื่อนบอกว่า: ก็ทำตัวปกติ อยู่ในสิ่งที่ติงามไม่เลยเถิด ไม่ไว้ใจเพื่อนชายคนนั้นมากไป แกก็ ต้องระวังไว้” (ญ) หรือ “เราทะเลาะกับแฟนมา แฟนเราไปทำ ผู้หญิงห้อง เราว่าจะเลิกกันดีมั๊ย” (ญ) หรือ “ถ้าจะเลิกกับแฟน ควรบอกอย่างไร” (ซ)]

ประเด็นสุดท้าย โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เอชไอวี/เอดส์ และการป้องกัน พบว่าวัยรุ่นทั้งหญิงและชายมีความสนใจในการพูดคุยเนื้อหาที่ค่อนข้างน้อย (ร้อยละ 10.0) โดยวัยรุ่นมักพูดคุย ชักถามเพื่อนว่ามีความรู้สึกกลัวหรือกังวลเกี่ยวกับการติดโรค ติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เอชไอวี/เอดส์หรือไม่ และเตือนเพื่อนให้ ระมัดระวังการติดโรค [เช่น “กลัวเป็นโรคทางเพศสัมพันธ์” (ญ) หรือ “ไม่ใช่ดูยุ่งยวงระวังติดเอดส์นะโย้” (ซ)] นอกจากนี้ก็มีการ พูดคุยเกี่ยวกับลักษณะและอาการของโรค สาเหตุของการเกิดโรค และการติดต่อของโรค [เช่น “โรคที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์มี ลักษณะอย่างไร” (ญ) หรือ “โรคเอดส์ติดต่อทางไหน มีความรุนแรง ไหม” (ญ)] และสุดท้ายมีการพูดคุยกันเกี่ยวกับการป้องกันการติด โรค เช่น การใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งพบว่าวัยรุ่นหญิงยังขาดความรู้ที่ ถูกต้องเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยในการป้องกันโรค [เช่น “การ มีเพศสัมพันธ์ จำเป็นมากไหมที่ผู้ชายต้องใส่ถุงยาง ถ้าเรามีอะไร กับคนที่เรารักเพียงคนเดียวมาตลอดและทั้งสองฝ่ายก็ไม่เคยมี อะไรกับคนอื่นเลย จะผิดพลาดไหมถ้าไม่ใส่ถุงยาง, เพื่อนบอกว่า ก็อาจจะไม่หอรอก” (ญ) หรือ “เพื่อนถามว่าทำไมใส่ถุงยางก็ไม่ได้” (ญ)]

การอภิปรายผล

ผลการศึกษาพบว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่มีการพูดคุยเรื่องเพศกับเพื่อนสนิทเกือบทุกวัน โดยเรื่องที่พูดคุยก็มีความหลากหลาย ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความสนใจในความรู้เรื่องเพศของวัยรุ่น กอปรกับการที่วัยรุ่นกลุ่มนี้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีทั้งหญิงและชายเรียนอยู่ด้วยกันในลักษณะของโรงเรียนสหศึกษาจึงทำให้วัยรุ่นได้สังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงของลักษณะทางเพศของหญิงและชายได้ชัดเจน ได้ทำความเข้าใจและเรียนรู้บทบาททางเพศและพฤติกรรมทางเพศของทั้งหญิงและชายในชีวิตประจำวันได้ อีกทั้งการที่โรงเรียนอยู่ในชุมชนเมืองขนาดใหญ่อย่างกรุงเทพมหานคร ก็ยังทำให้วัยรุ่นได้รับอิทธิพลจากสื่อและสิ่งแวดล้อมที่กระตุ้นความสนใจทางเพศได้มาก จึงอาจทำให้วัยรุ่นมีความอยากเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศได้มาก ซึ่งแสดงออกโดยการพูดคุยกับเพื่อนใน

หลากหลายประเด็น ซึ่งจากการวิเคราะห์เนื้อหาพบ 6 ประเด็นหลักเกี่ยวกับเรื่องเพศที่วัยรุ่นพูดคุยกันมาก นอกจากนั้นยังพบว่าเนื้อหาเรื่องเพศที่วัยรุ่นหญิงและชายมีความสนใจพูดคุยมีความแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาที่ผ่านมา^{11,15} ผลการศึกษาในแต่ละประเด็นหลักให้ข้อมูลที่มีความจำเพาะกับวัยรุ่นไทยที่สะท้อนถึงความสนใจและมุมมองเรื่องเพศของวัยรุ่นปัจจุบัน โดยจะมีการอภิปรายต่อไป

ประเด็นเกี่ยวกับพัฒนาการทางเพศและระบบสืบพันธุ์เมื่อเข้าสู่วัยหนุ่มสาว การศึกษาพบว่าวัยรุ่นหญิงมีความสนใจพูดคุยเนื้อหาในประเด็นนี้มากกว่าวัยรุ่นชายมีความสนใจ¹⁰ เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของร่างกายและภาพลักษณ์สู่วัยรุ่นในผู้หญิงมีมากและเห็นได้ชัดเจนกว่าในวัยรุ่นชาย ทำให้วัยรุ่นเกิดความอยากรู้อยากเห็นและอยากทำความเข้าใจกับร่างกายของตนเองมากขึ้น อีกทั้งบางการเปลี่ยนแปลงนำความกังวลใจมาสู่วัยรุ่น เช่น การมีประจำเดือน การตั้งครรภ์หน้าอก เป็นต้น การได้สนทนาแลกเปลี่ยนกับเพื่อนทำให้เกิดความเข้าใจมากขึ้นและคลายความกังวลลงได้ นอกจากนี้การที่วัยรุ่นในช่วง 14-18 ปี ซึ่งเป็นวัยรุ่นตอนกลางที่มีการเปลี่ยนแปลงของระบบสืบพันธุ์เข้าสู่วัยหนุ่มสาว และมีลักษณะเฉพาะทางเพศขั้นทุติยภูมิที่ค่อนข้างสมบูรณ์ ความสนใจของวัยรุ่นจึงไม่อยู่ที่ว่า มีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องใดเกิดขึ้นกับตนบ้างดังในช่วงวัยรุ่นตอนต้น แต่เป็นความสนใจในการปฏิบัติตัวหรือการจัดการกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นมากกว่า ที่น่าสนใจคือวัยรุ่นในช่วงนี้ให้ความสำคัญกับภาพลักษณ์ทางกายอย่างมาก โดยเฉพาะในเพศหญิง ซึ่งมีความต้องการให้ตนมีลักษณะทางเพศที่ดึงดูดความสนใจของผู้อื่นโดยเฉพาะเพศตรงข้าม โดยมักเปรียบเทียบลักษณะต่าง ๆ ของตนกับเพื่อนวัยเดียวกัน และแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติตนให้มีลักษณะทางเพศตามการให้คุณค่าของสังคม เช่น การมีหน้าอกที่ใหญ่ ซึ่งกระบวนการเปรียบเทียบนี้อาจทำให้วัยรุ่นบางคนรู้สึกสูญเสียความมั่นใจหรือความมีคุณค่าในตนเองได้ การส่งเสริมความภาคภูมิใจในตนเองให้แก่วัยรุ่น โดยเฉพาะวัยรุ่นหญิงจึงเป็นสิ่งสำคัญ

การตั้งครมภ์ การป้องกันการตั้งครมภ์ และการทำแท้ง พบว่าวัยรุ่นหญิงพูดคุยเนื้อหาในประเด็นนี้สูงกว่าวัยรุ่นชายซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาที่ผ่านมา¹⁵ เนื่องจากการตั้งครมภ์เป็นผลกระทบที่เกิดกับเพศหญิงโดยตรง และการป้องกันการตั้งครมภ์ก็ถูกมองว่าเป็นความรับผิดชอบของผู้หญิง จึงไม่แปลกเลยที่พบว่าเรื่องที่วัยรุ่นหญิงมีการพูดคุยกันมากที่สุดเกี่ยวกับการใช้ยาคุมกำเนิด แต่ที่น่ากังวลคือจากเนื้อหาที่มีการพูดคุยกันสะท้อนถึงการขาดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการใช้ยาคุมกำเนิดของวัยรุ่นหญิง รวมถึงความวิตกกังวลเกี่ยวกับผลข้างเคียง และการเปลี่ยนแปลงของร่างกายอันเป็นผลจากการใช้ยา เช่น การมีน้ำหนักตัวเพิ่มขึ้นหรือเกิดสิว เป็นต้น ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ อาจทำให้วัยรุ่นหญิงปฏิเสธ

การใช้ยาคุมกำเนิด ดังการศึกษาที่พบว่าเหตุผลที่วัยรุ่นไทยไม่ใช้ยาคุมกำเนิดคือ ความวิตกกังวลเกี่ยวกับผลข้างเคียงของยา ไม่มีเวลาที่ใช่ยา รู้สึกยุ่งยากในการใช้ และวิตกกังวลว่าผู้ปกครองจะจับได้ว่ามีเพศสัมพันธ์¹⁷ และสอดคล้องกับการทบทวนวรรณกรรมอย่างเป็นระบบที่พบว่าสาเหตุหลักของการไม่ใช้หรือใช้ยาคุมกำเนิดไม่สม่ำเสมอสัมพันธ์กับความวิตกกังวลเกี่ยวกับผลข้างเคียงของยา การขาดความรู้ความเข้าใจ และความเชื่อเกี่ยวกับการใช้ยา¹⁸ สุดท้ายข้อค้นพบที่น่ากังวลคือ มีวัยรุ่นชายจำนวนน้อยมากที่มีการพูดคุยเกี่ยวกับการใช้ยาคุมกำเนิดและการป้องกันการตั้งครรภ์ และหากมีการสนทนาในเรื่องนี้ก็เป็นไปในลักษณะของการให้เป็นความรับผิดชอบของฝ่ายหญิงในการใช้ยาคุมกำเนิด อีกทั้งหากเกิดการตั้งครมภ์ขึ้น วัยรุ่นทั้งหญิงและชายส่วนใหญ่แสดงออกถึงการยอมรับได้ในการทำแท้ง ดังนั้นการสร้างความตระหนักถึงความรับผิดชอบร่วมกันของวัยรุ่นทั้งชายและหญิงในการป้องกันการตั้งครมภ์จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องเสริมสร้างให้เกิดขึ้นเพื่อป้องกันปัญหาการตั้งครมภ์ไม่พร้อมและนำไปสู่การทำแท้ง นอกจากนี้การให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้ยาคุมกำเนิดและแหล่งที่วัยรุ่นจะขอคำปรึกษาได้หากเกิดข้อสงสัยเกี่ยวกับการตั้งครมภ์ก็เป็นสิ่งจำเป็น

ประสบการณ์การกระตุ้นให้เกิดความพึงพอใจทางเพศด้วยตนเอง ผลการศึกษาพบว่าวัยรุ่นชายพูดคุยเนื้อหาในประเด็นนี้สูงกว่าวัยรุ่นหญิง อีกทั้งยังพูดคุยกันได้อย่างเปิดเผยสบาย ๆ ในขณะที่วัยรุ่นหญิงไม่ค่อยพูดคุย และแสดงออกถึงการขาดประสบการณ์ในเรื่องนี้ ทั้งนี้เนื่องจากลักษณะของสังคมวัฒนธรรมไทยที่ให้การยอมรับการแสดงออกทางเพศของชายมากกว่าหญิง และการยอมรับการครอบครั้วที่ว่าผู้หญิงดีไม่ควรแสดงออกถึงความสนใจหรือความต้องการทางเพศ หากแสดงออกก็อาจถูกมองว่าเป็นผู้หญิงที่ไม่ดี¹⁹ จึงอาจทำให้วัยรุ่นหญิงเลือกที่จะไม่พูดคุยเกี่ยวกับเรื่องนี้มากนัก ในทางตรงกันข้าม การให้คุณค่าทางสังคมกับเพศชายว่าต้องเป็นผู้มีประสบการณ์ทางเพศ ก็เป็นปัจจัยส่งเสริมให้วัยรุ่นชายสามารถแสดงออกถึงอารมณ์และพฤติกรรมทางเพศรวมถึงพูดคุยเรื่องเพศได้แบบเปิดเผย

พฤติกรรมทางเพศในบริบทของสัมพันธ์ภาพเชิงหญิงชายไม่เป็นที่แปลกใจที่พบว่าวัยรุ่นทั้งหญิงและชายมีความสนใจในการพูดคุยเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในบริบทของสัมพันธ์ภาพเชิงหญิงชายกันอย่างมาก การศึกษาพบว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่มีความสนใจใฝ่รู้ถึงประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ และยังสนใจเกี่ยวกับการใช้สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ มีการส่งเสริมจิตใจให้เพื่อนมีประสบการณ์ทางเพศ อีกทั้งยังให้การยอมรับการเปลี่ยนคู่อหรือคู่ขนานเมื่อไม่สามารถรักษาสัมพันธ์ภาพไว้ได้ โดยที่วัยรุ่นสามารถพูดคุยประสบการณ์เหล่านี้กับเพื่อนได้อย่างเปิดเผยตรงไปตรงมา ซึ่งสะท้อนให้เห็นมุมมองในการแสดงออกทางเพศของวัยรุ่นหญิงชาวไทยในมิติที่กว้างขึ้นว่า วัยรุ่นจำนวนมากในปัจจุบันให้ความสำคัญ

สนใจเรื่องเพศโดยเฉพาะประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ และสามารถพูดคุยได้อย่างเปิดเผยไม่มีเขินอายหรือปกปิด ซึ่งความสนใจใคร่รู้ของวัยรุ่นคงไม่ได้หยุดเพียงการถามไถ่พูดคุย ประสบการณ์นับเพื่อน หรือการรับชมจากสื่อ แต่นำไปสู่การอยากรู้อยากลองประสบการณ์ตรงด้วยตนเอง อีกทั้งค่านิยมที่เปลี่ยนไปของวัยรุ่นในการให้คุณค่ากับการมีประสบการณ์ทางเพศในวัยนี้ว่าเป็นเรื่องที่ยอมรับได้และทันสมัย ซึ่งสะท้อนผ่านการพูดคุยโอ้อวดกันถึงประสบการณ์ทางเพศ ก็จะเป็นตัวกระตุ้นให้วัยรุ่นก้าวเข้าสู่วงจรของการค้นหาประสบการณ์ทางเพศด้วยตนเองมากขึ้น ดังนั้นการหลีกเลี่ยงการให้ข้อมูลเรื่องเพศ หรือสอนให้วัยรุ่นไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องเพศอาจไม่ใช่ทางเลือกเดียวที่ควรส่งเสริม หากแต่การทำความเข้าใจกับความคิด ความรู้สึก หรือทัศนคติของวัยรุ่นต่อเรื่องเพศ และช่วยให้วัยรุ่นได้เรียนรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับตนและสังคม รวมถึงการมีความรับผิดชอบต่อพฤติกรรมทางเพศของตน ตลอดจนรู้จักป้องกันตนเองหากตัดสินใจมีประสบการณ์ทางเพศจึงน่าเป็นอีกทางเลือกที่สำคัญสำหรับวัยรุ่น อย่างไรก็ตามยังมีวัยรุ่นหญิงอีกส่วนหนึ่ง แม้จะมีจำนวนไม่มากนัก ที่แสดงออกถึงทัศนคติของการให้คุณค่าและตัดสินใจเลือกที่จะไม่มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนนั้นเป็นเรื่องที่น่ายินดี ดังนั้นการเสริมสร้างความภาคภูมิใจและความมั่นใจให้กับวัยรุ่นหญิงกลุ่มนี้ ร่วมกับการสร้างเสริมทักษะต่าง ๆ ในการต่อรองและการปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ก็เป็นสิ่งสำคัญ¹³

สัมพันธภาพฉันคู่รักและการออกเดท วัยรุ่นทั้งหญิงและชายมีความสนใจในการพูดคุยเนื้อหาเกี่ยวกับสัมพันธภาพฉันคู่รักและการออกเดทกันอย่างมาก และมีความสนใจที่คล้ายกันคือ ความรู้สึกอยากมีสัมพันธภาพฉันคู่รักหรือมีแฟน กลวิธีในการสร้างสัมพันธภาพ การปฏิบัติตัวเมื่อมีสัมพันธภาพ และการจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นในสัมพันธภาพ โดยวัยรุ่นสามารถพูดคุยกับเพื่อนในเรื่องเหล่านี้ได้อย่างเปิดเผย สบาย ๆ และได้รับความสนใจสนับสนุน และช่วยเหลือจากเพื่อนเป็นอย่างดี ทำให้วัยรุ่นกล้าที่จะบอกเล่าเรื่องของตน ดังนั้นการเสริมสร้างทักษะการจัดการกับปัญหา การให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับทางเลือก และแหล่งให้ความช่วยเหลือเมื่อมีปัญหาสัมพันธภาพ ทั้งแก่วัยรุ่นและกับเพื่อนวัยรุ่นก็เป็นสิ่งสำคัญ

สุดท้าย โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เอชไอวี/เอดส์ และการป้องกัน พบว่าวัยรุ่นทั้งหญิงและชายมีความสนใจพูดคุยเนื้อหาที่ค่อนข้างน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะวัยรุ่นรับรู้ว่าคุณค่าไม่ใช่กลุ่มเสี่ยงต่อการติดโรค เนื่องจากไม่มีพฤติกรรมเสี่ยงหรือสำส่อนทางเพศ แต่มีเพศสัมพันธ์เฉพาะกับคู่ของตน สิ่งที่น่ากังวลยิ่งขึ้น

คือ วัยรุ่นส่วนหนึ่งยังขาดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการติดต่อและการป้องกันการติดต่อของโรค ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาที่ผ่านมา¹⁹ ที่พบว่าวัยรุ่นแสดงออกถึงการขาดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องลึกซึ้งเกี่ยวกับการติดต่อและการป้องกันโรค รวมถึงการรับรู้ตนเองว่าไม่ใช่กลุ่มเสี่ยงต่อการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เอชไอวี/เอดส์ และนำไปสู่การมีพฤติกรรมที่ไม่ป้องกัน ดังนั้นการให้ความรู้ ร่วมกับการปรับทัศนคติที่ถูกต้องแก่วัยรุ่นเกี่ยวกับการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เอชไอวี/เอดส์จึงเป็นสิ่งสำคัญ การศึกษานี้มีข้อจำกัดที่ควรคำนึงถึง 2 เรื่อง กล่าวคือ เรื่องแรก การมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างชายที่น้อยกว่าหญิงค่อนข้างมาก แม้จำนวนกลุ่มตัวอย่างจะเพียงพอต่อการวิเคราะห์ผลการศึกษา แต่ลักษณะการวิเคราะห์เนื้อหาอาจจำกัดข้อมูลที่ควรได้จากวัยรุ่นชาย และสุดท้ายการใช้คำถามปลายเปิดให้วัยรุ่นได้บรรยายเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศที่มีการพูดคุยกันกับเพื่อนสนิทนั้นทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์มาก อีกทั้งการให้วัยรุ่นได้บรรยายเรื่องที่พูดคุยกันเป็นข้อความการสนทนาระหว่างวัยรุ่นกับเพื่อนก็สะท้อนมุมมองของวัยรุ่นต่อเนื้อหาอันได้ใกล้เคียงกับการสนทนาจริงของวัยรุ่นผ่านตัวอักษร อย่างไรก็ตามวัยรุ่นมักเขียนเรื่องที่พูดคุยกับเพื่อนในลักษณะการบรรยายความมากกว่าบทสนทนา ทำให้ได้ทราบความสนใจของวัยรุ่นว่ามีเรื่องใดบ้าง แต่การไม่มีคำตอบของคู่สนทนาเป็นที่น่าเสียดาย ที่ทำให้ขาดตัวสะท้อนที่ดีถึงความรู้และทัศนคติของวัยรุ่นต่อเรื่องที่สนทนา และทำให้ไม่ทราบเพศของคู่สนทนาว่าเป็นเพศเดียวกันหรือต่างเพศซึ่งอาจมีผลต่อลักษณะและเนื้อหาของบทสนทนา

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาที่พบว่าวัยรุ่นมีการพูดคุยเรื่องเพศกับเพื่อนโดยสม่ำเสมอ และสามารถพูดคุยได้ในทุกเรื่อง ปัจจัยที่ส่งเสริมให้วัยรุ่นเลือกที่จะพูดคุยกับเพื่อนน่าจะเป็นที่ความรู้สึกลบสบาย ๆ พูดคุยกันได้อย่างเปิดเผยตรงไปตรงมา ไม่มีการตำหนิ โดยเนื้อหาที่พูดคุยกันสะท้อนถึงความสนใจและความเข้าใจของวัยรุ่นต่อเรื่องต่าง ๆ ทางเพศที่มีทั้งความเหมือนและความแตกต่างกันในวัยรุ่นหญิงและชาย ดังนั้นการสื่อสารเรื่องเพศตลอดจนการให้เพศศึกษาแก่วัยรุ่นจึงควรอยู่ภายใต้บรรยากาศของความเข้าใจและยอมรับวัยรุ่น ร่วมกับการนำเสนอเนื้อหาเรื่องเพศที่สอดคล้องกับความรู้ ทัศนคติ และความสนใจตามเพศของวัยรุ่น รวมถึงการส่งเสริมสิ่งดีงามที่วัยรุ่นมีให้เป็นความภาคภูมิใจ และเติมเต็มส่วนที่ขาดของแต่ละเพศให้มีความสมบูรณ์ขึ้นเป็นสิ่งสำคัญ

เอกสารอ้างอิง (References)

1. Bureau of Reproductive Health, Department of Health, Ministry of Public Health. Situations of reproductive health of children and youth. Nonthaburi: Bureau of Reproductive Health; 2011. (in Thai).
2. Bureau of Epidemiology, Department of Disease Control, Ministry of Public Health. The surveillance of behaviors associated with HIV infection in Thai students in the year 2011. Nonthaburi: Bureau of Epidemiology; 2011. (in Thai).
3. Center for Information and Communications Technology, Ministry of Social Development and Human Security. The situation of Thai adolescent childbearing in the year 2012. Bangkok: Center for Information and Communications Technology; 2013. (in Thai).
4. Srinor W. Sexually transmitted disease. In: Pasakorn A, editor. Summary of the disease surveillance report 2011. Nonthaburi: Bureau of Epidemiology; 2012. p.81-3. (in Thai).
5. Pongpan S. AIDS. In Pasakorn A, editor. Summary of the disease surveillance report 2011. Nonthaburi: Bureau of Epidemiology; 2012. p.77-80. (in Thai).
6. Noar SM, Carlyle K, Cole C. Why communication is crucial: Meta-analysis of the relationship between safer sexual communication and condom use. *J Health Commun.* 2006;11(4):365-90.
7. Widman L, Choukas-Bradley S, Helms SW, Golin CE, Prinstein MJ. Sexual communication between early adolescents and their dating partners, parents, and best friends. *J Sex Res.* 2014;51(7):731-41.
8. Christopher FS. To dance the dance: A symbolic interactional exploration of premarital sexuality. Mahwah, NJ: Lawrence Erlbaum Associates; 2001.
9. Lefkowitz ES, Boone TL, Shearer CL. Communication with close friends about sex-related topics during emerging adulthood. *J Youth Adolescence.* 2004;33(4):339-51.
10. Dilorio C, Kelley M, Hockenberry-Eaton M. Communication about sexual issues: Mothers, fathers, and friends. *J Adolesc Health.* 1999;24(3):181-9.
11. Kelly A, Worth H, Akuani F, Kapa B, Kupul M, Walizopa L, et al. Gendered talk about sex, sexual relationships and HIV among young people in Papua New Guinea. *Cult Health Sex.* 2010;12(3):221-32.
12. Chaysree L, Suparp J, Satitvipawee P. Factors influencing sexual risk-taking behavior among high school students, Prachuapkhirkhan Province. *J Public Health.* 2010;40(2):161-74. (in Thai).
13. Powwattana A. The differences of parenting styles on sexual communication between mother and adolescent daughters, power in sexual relationship, cognitive strategies related to relationship, sexual self-efficacy, and sexual behavior among female adolescents living in slums, Bangkok metropolis. *Thai Journal of Nurse Council.* 2008;23(4):56-71. (in Thai).
14. Feldman SS, Rosenthal DA. The effect of communication characteristics on family members' perceptions of parents as sex educators. *J Res Adolescence.* 2000;10(2):119-50.
15. Lefkowitz ES, Espinosa-Hernandez G. Sex related communication with mother and closed friends during the transition to university. *J Sex Res.* 2007;44(1):17-27.
16. McLaughlin FE, Marascuilo LA. Advanced nursing and health care research: Quantification approaches. Philadelphia: WB Saunders; 1990.
17. Sriprasert I, Chaovitsaree S, Sribanditmongkhol N, Sunthornlimsiri N, Kietpeerakool C. Unintended pregnancy and associated risk factors among young pregnant women. *Intl J Gynecol Obstet.* 2015; 128(3):228-31.
18. Ayoola AB, Nettleman M, Brewer J. Reasons for unprotected intercourse in adult women. *J Womens Health.* 2007;16(3):302-11.
19. Thianthai C. Gender and class differences in young people's sexuality and HIV/AIDS risk taking behavior in Thailand. *Cult Health Sex.* 2004;6(3):189-203.